

Wyrok

Sądu Najwyższego

z dnia 4 listopada 1975 r.

Rw 562/75

Posiadaniem w rozumieniu przepisu art. 286 k.k. jest każde władanie bronią palną lub amunicją bez względu na to, czy sprawca ma zamiar zatrzymać wymienione przedmioty przez dłuższy czy też przez krótszy okres. Z tego też względu każde, nawet krótkotrwałe, władanie bronią palną lub amunicją bez wymaganego zezwolenia jest posiadaniem tych przedmiotów w ujęciu przepisu art. 286 k.k. i wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w tym przepisie.

OSNKW 1976/1/17

Dz.U.1969.13.94: art. 286

Skład orzekający

Przewodniczący: sędzia płk A. Porzecki. Sędziowie: płk dr W. Sieracki (sprawozdawca), ppłk J. Dyda.

Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej: mjr dr W. Kubala.

Sentencja

Sąd Najwyższy po rozpatrzeniu w dniu 4 listopada 1975 r. na rozprawie sprawy Janusza C., skazanego nieprawomocnie za przestępstwa przewidziane w: 1) art. 304 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, 2) art. 329 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, 3) art. 286 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności i łącznie na karę 5 lat pozbawienia wolności, z powodu rewizji wniesionej przez obrońcę wojskowego od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w N. z dnia 29 września 1975 r.

nie uwzględnił rewizji obrońcy i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Uzasadnienie faktyczne

(...) Skarżący wnosił w swej rewizji o zmianę zaskarżonego wyroku przez poprawienie kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego z art. 304 § 1 k.k. na art. 303 § 3 k.k., złagodzenie kary wymierzonej za ten czyn i kar wymierzonych za pozostałe przestępstwa oraz kary łącznej.

Uzasadnienie prawne

Po wysłuchaniu obrońcy, wnoszącego o uwzględnienie wniesionej przezeń rewizji, i po wysłuchaniu prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej, wnoszącego o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zawarte w rewizji wywody, zmierzające do uzasadnienia zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego przez zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 304 § 1 k.k. zamiast z art. 303 § 3 k.k., nie są przekonujące. Przede wszystkim podkreślić należy, że sam oskarżony zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w czasie rozprawy głównej wyjaśnił, że: "miał dosyć wojska i chciał być poza jednostką wojskową tak długo, jak długo mu się to uda" lub że: "postanowił przebywać poza jednostką do kiedy to tylko będzie możliwe (...)". Z przytoczonych faktów wynika, że oskarżony po wykorzystaniu udzielonego mu urlopu nie miał zamiaru powrócić do jednostki wojskowej (...), co nie pozwala na zasadne kwestionowanie zawartego w zaskarżonym wyroku ustalenia, iż długotrwałe samowolne pozostawanie oskarżonego poza jednostką wojskową podyktowane było celem trwałego uchylenia się przezeń od służby wojskowej (...). W tym stanie rzeczy brak podstaw do zmiany kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego z art. 304 § 1 k.k. na art. 303 § 3 k.k.

(...).

Wbrew wywodom rewizji nie może być wątpliwości, że czyn polegający na posiadaniu przez kilkanaście godzin bez wymaganego zezwolenia zabranej samowolnie broni palnej i amunicji wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 286 k.k. Byt bowiem tego przestępstwa nie jest uzależniony od długości okresu nielegalnego posiadania broni palnej lub amunicji. Istotnym znamieniem strony przedmiotowej tego przestępstwa jest nielegalne posiadanie broni palnej lub amunicji. Posiadaniem w rozumieniu przepisu art. 286 k.k. jest każde władanie bronią palną lub amunicją, bez względu na to, czy sprawca ma zamiar zatrzymać wymienione przedmioty przez dłuższy czy też przez krótszy okres. Z tego też względu, nawet krótkotrwałe, władanie bronią palną lub amunicją bez wymaganego zezwolenia jest posiadaniem tych przedmiotów w ujęciu przepisu art. 286 k.k. i wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w tym przepisie. Natomiast okres posiadania bez wymaganego zezwolenia broni i amunicji stanowi jedną spośród istotnych okoliczności mających znaczenie przy wymiarze kary. Wymierzona za omawiane przestępstwo kara, grawitująca ku dolnej granicy ustawowego zagrożenia, nie może być uznana za rażąco surową z tego względu, że oskarżony posiadał bez wymaganego zezwolenia dwie sztuki broni palnej i znaczną ilość amunicji.

Sąd pierwszej instancji, zarówno przy wymiarze kar za poszczególne przestępstwa, jak i kary łącznej, uwzględnił wiele okoliczności łagodzących, co znalazło swój wyraz w wymierzeniu kary łącznej przy zastosowaniu absorpcji. Poważny stopień społecznego niebezpieczeństwa popełnionych przez oskarżonego przestępstw przewidzianych w art. 304 § 1 i art. 329 § 2 k.k. nie pozwala uwzględnić przytoczonych w zaskarżonym wyroku okoliczności łagodzących w większym stopniu, niż uczynił to sąd pierwszej instancji.

19077